

Sedan de kommit öfverens
 att genom hwilt göra sig af med
 sin Son Jacob, gingo de om mor-
 goneu bortt och lemnade barnet
 ensamt i skugan med hönsten. Det
 fattiga barnet, som war både hung-
 rigt och törstigt, gret och qwidde
 till det om afsonen somnade af
 matlighet. Ewa dagar woro föräl-
 drarne borta; wid återkomsten
 slappade barnet sina små händer
 af glädje och ropade: Mamma!
 Mamma! Då mätte föräldrarne
 att gösen ännu lefde, och att han
 närt sig af den mat som varit
 lemnad åt hönsten samt det af-
 sträde, som fanns wid spisen i stu-
 gan. De buro då ut gösen i stu-
 lshuset, der ett stort stwin och

Ich wüßte Du som gar : synßens inava,
 Duu swædet det æt weara synßens eadl,
 Du framfæd alle ju fæulle omfænt weara
 Mit fæa den som fæa kan din fæl.
 Wi! bewillæn þæam dæ fætan fæ
 Om þu þært Jæsu eoft : dætra ægondlæft.

Sag fór nu fór Garbor be-
 ratta hændelsen såsom lag stelf
 hørte den omtalas: En aften sen-
 zars og Brita lag sig til hvil-
 la, besto de i samråd att göra
 sig af med sitt enda barn, en tre-
 årig gosse. Orsaken dertil var i
 början en dröm, som de båda
 föräldrarna hade om barnet just
 på Midssommars-natten. Gåder
 tyckte att han i trytan och
 att då han öppnade skåmboken
 stod psalmen för hans ögon blod-
 röd och hans ögon förnådde ei se
 mera orden, och då orgorna bör-
 jade spela, tyckte han att de orden
 hördes tillstå: Mörda, döda!
 Mörda döden! Hvar efter han var-
 nade. Sela dagen ged han sedan
 med minnet af sin dröm i tan-
 farna. Sustrun var od örlig
 och inbillade sig att hon af sinne satte
 den ingifvelsen under sömnen att
 döda sin son.

Mördas Du af Far och Mor;
Slutlig läggs uti din graf,
Som Dig ro och hvila gaf.

Till Modren.

De stygga foster satan födde,
Som dig nu nyss förnöjde wål,
Då blifwa törnen i din sjål.
Du som din nådatid förödde,
Och aldrig bättre tänkte på,
Ser då med skräck och fasa,
Att dödd och djufwul om dig rafa.
Hur' will du dem wål undangå?

Till Fadren.

Åt ufla själ! dig snart besinna :
 Löp fort din Frälserman emot
 Med tidig ånger, tro och bot;
 Och låt din Gud uppå dig vinna.
 Det fall du gör blir annars stort.
 Än är det tid, än warar dagen;
 Men snart till sömns blir Flodan slagen;
 Och si, då tillycks nådens port.

GS 1545

Nils Gunnarssons

Br e f

till sin Farbror

Om

det verhördt rysliga

Barna=mord,

som blifwit föröfwadt i Östergöthland

sommaren 1827.

C E N T R A L M,
 trykt i Marquardska Boktryckeriet, 1827.

16
 at som bænnet mætte elaga,
 xæfwar bafwa kulor fætt:
 Soglar æfwen næfren nat,
 æðe ðe eo oð tilliðft elaga.
 Dag þá fœrðen innt þar
 ðom þan gífwa mig fœrwar.

græta wælling oð gaf ðet uðning=
rade barnet att æta omring en
fæmna wælling, þwaretter ðet soll
ned, uðrætte sig þa gøstwet, fæ=
te sinu bristande øgon þa ðen af=
stjæðarða wæððren oð ðog.

Jag vill med några få men wäl-
menta rader låta fåra Farbror
weta mitt nu för tiden warande
tillstånd, att jag har, ära ware
Gud! hälsan, äfwen som de mi-
na. Men den ryswärda händelsen
med lilla Jacob kunna wi aldrig
förgåta. Den har gjort stort upp-
seende på vår ort.

Herre min Gud! beware alla
menniskor för att så tjena den
lede Satan till werktng i syndens
bedrifwande, som Lars och Brita.
Nu sedan de ligga i jern och bo-
jor och blifwit ett affskum ibland
alla christna menniskor, nu ångra
de sin syndåskuld, och begråta med
djupa suckar och heta tårar den
förbannade gerning de begått på
sitt offsyldiga barn, hwars blod
ropar hämnd öfwer dessa ogernings-
menniskor.